

Λκ 15,3-6

Ἡ παραβολή τοῦ χαμένου προβάτου

Ἀντὶ ἄλλης ἀφόρμησης, θά μπορούσαμε νά μάθουμε τό τραγούδι «Ἕνα ἀρνάκι εἶμαι τοῦ Χριστοῦ» (βλ. ἐποπικὸ ὕλικό), τό ὁποῖο καταλήγει σὸ δίστιχο: «ὦ, μή μ' ἀφήσεις ποτέ νά χαθῶ μακριά ἀπ' τὴ ζεστὴ ἀγκαλιά Σου!».

Ἕνα ἀρνάκι ὅμως χάθηκε. Καί ὁ καλὸς βοσκὸς ἦταν γεμάτος ἀγωνία. Θά τό βρεῖ ἄραγε ζωντανό ἢ θά προλάβει νά τό κατασπαράξει κανένα ἄγριο θηρίο; Μήπως ἔπεσε στόν γκρεμό; Μήπως γλίσטרησε σὴν χαράδρα καί μπλέχτηκε σ' ἀγκάθια; Γιατί νά ξεμακρύνει ἀπὸ τό κοπάδι; Γιατί ξεστράτισε; **Διατρέχει τόσους κινδύνους μόνο του σὴν ἔρημιά!**

Ἐκατὸ πρόβατα εἶχε ὁ καλὸς βοσκὸς καί τὰ ἀγαποῦσε ὅλα πολὺ. Καί νά τώρα, μόλις διαπίστωσε πὼς ἓνα ἀπὸ τὰ πρόβατά του χάθηκε, **ἀφήνει ἀμέσως τὰ ἐνενήντα ἐννιά** καί τρέχει νά τό βρεῖ. Τρέχει ὁ καλὸς βοσκὸς, τρέχει μέ ἀγωνία γιὰ νά σώσει τό χαμένο του πρόβατο. Τρυπιέται κι αὐτὸς σ' ἀγκάθια καθὼς ψάχνει, κινδυνεύει σίς ἀπόκρημνες πλαγιές, ἀλλὰ δέν σταματᾷ.

Μά θά ἔλεγε κανεὶς: «Ἐχει ἄλλα ἐνενήντα ἐννιά πρόβατα· τόσο πολὺ τό χρειάζεται τό ἓνα πού ξεστράτισε; Ἄς πρόσεχε! Νά μὴν ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τό κοπάδι! Εἶναι ἀνάγκη νά κάνει τώρα ὁ βοσκὸς

τόσο κόπο γιά νά τό σώσει;». Εἶναι ἀλήθεια πώς **δέν τό ἔχει ἀνάγκη**. Ἔχει ἄλλα ἐνενήντα ἐννιά πρόβατα στό κοπάδι του. Τότε γιατί τρέχει; Γιατί ἀγωνιᾷ; Ἀπό τήν πολλή του ἀγάπη. **Τό ἀγαπᾷ καί θέλει νά τό σώσει.**

Τό βρῆκε τελικά τό πρόβατό του ὁ καλός βοσκός; Μά δέν θά σταματοῦσε ἂν δέν τό ἔβρισκε. Ἦταν ἀποφασισμένος νά τό ψάξει παντοῦ.

Τό βρῆκε καί **τό ἀκούμπησε στούς ὤμους του εὐτυχισμένος**. Μέ τρυφερή ἀγάπη, μέ περίσσια στοργή τό ἔφερε ξανά πίσω στό κοπάδι. Πῶς τό κουβαλοῦσε στούς ὤμους του; Δέν ἦταν κουρασμένος; **Δέν λογαριάζει τόν δικό του κόπο, τή δική του ταλαιπωρία ὁ καλός βοσκός.** Ἡ ἀγάπη του τόν κάνει νά ξεχνᾷ τόν ἑαυτό του. Εἶναι τόσο χαρούμενος πού ἔσωσε τό χαμένο του πρόβατο!

Ὅταν ἐπέστρεψε στό σπίτι του, **κάλεσε τούς φίλους καί τούς γείτονες**: «Ἐλᾶτε! Ἐλᾶτε νά φᾶτε καί νά χαρεῖτε μαζί μου», τούς εἶπε εὐτυχισμένος, «γιατί βρῆκα τό χαμένο μου πρόβατο!».

Κυριακή τῆς Σταυροπροσκύνησης

Ἡ ἱστορία αὐτή εἶναι μία ἀπό τίς παραβολές πού διηγήθηκε ὁ Χριστός μας: **ἡ παραβολή τοῦ χαμένου προβάτου**. Τί ἤθελε ἄραγε νά μᾶς διδάξει μ' αὐτή τήν παραβολή;

Ὁ καλός βοσκός τῆς παραβολῆς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός κι ἐμεῖς τά πρόβατά Του (δείχνουμε τήν εἰκόνα, βλ. Ὁ Θεός στή γῆ μας, σελ. 146-147). Μᾶς ἀγαπάει τόσο πολύ! Γνωρίζει τόν καθένα μας μέ τ' ὄνομά του· μέ τ' ὄνομα πού πήραμε ὅταν βαπτιστήκαμε. Μᾶς γνωρίζει, μᾶς ἀγαπάει καί μᾶς φροντίζει ὅπως ὁ καλός βοσκός τῆς παραβολῆς.

Τό πρόβατο πού χάθηκε ποίος εἶναι; Εἶναι ὁ καθένας ἀπό μᾶς, ὅταν δέν ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό ἀλλά ξεστρατίζουμε **σέ ἐπικίνδυ-**

να μονοπάτια. Όταν π.χ. ξεκοβόμαστε από τό Κατηχητικό μας, όταν δέν πηγαίνουμε τήν Κυριακή στή Θεία Λειτουργία, ἀλλά μᾶς παρασύρουν οἱ παρέες μας ἀκόμη καί σέ μέρη πού ποτέ δέν θά ἦταν παρών ὁ Χριστός μας· όταν μᾶς τραβᾷ ἡ περιέργεια νά κυκλοφορήσουμε μέσα στό διαδίκτυο σέ ἰστότοπους πού κρύβουν διάφορους κινδύνους γιά μᾶς· κάθε φορά πού βλέπουμε, ἀκοῦμε, κάνουμε κάτι πού δέν ἀρέσει στόν Χριστό μας, **ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν δρόμο Του καί πέφτουμε σ' ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας.** Καί πονοῦν τόσο πολύ αὐτά τ' ἀγκάθια!

Γι' αὐτό ὁ Χριστός μας φόρεσε ὁ ἴδιος τό **ἀκάνθινο στεφάνι** πάνω στόν σταυρό· γι' αὐτό **μάτωσαν ἀπ' τά καρφιά τά πανάγια χέρια Του** (δείχνουμε μιά εἰκόνα τοῦ Ἑσταυρωμένου)· γιά νά μὴν πληγώσουν ἐμᾶς τ' ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας. Ὅπως ὁ καλὸς βοσκὸς τῆς παραβολῆς ἄφησε τό κοπάδι του καί ἔτρεξε νά σώσει τό χαμένο του πρόβατο, ἔτσι καί ὁ Χριστός μας ἄφησε τοὺς οὐρανοὺς καί ἦρθε στή γῆ καί **ἀνέβηκε ὡς τόν Σταυρό, γιά νά σώσει ἐμᾶς ἀπό τ' ἀγκάθια τῆς ἁμαρτίας.** Δεῖτε, παιδιά, αὐτό τό ψηφιδωτό (δείχνουμε τό ψηφιδωτό τῆς Ραβένα, βλ. ἐποπικὸ ὑλικό), τί ὥραϊα δείχνει τό ραβδί τοῦ ποιμένα Χριστοῦ νά ἔχει τό σχῆμα τοῦ Σταυροῦ!

Κάθε χρόνο **σὴ μέση τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς** ἡ Ἐκκλησία μας ὑψώνει τόν σταυρό γιά νά τόν προσκυνήσουμε. **Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως** ὀνομάζεται αὐτή ἡ Κυριακή. Μέσα σ' ὅλους τοὺς ὀρθόδοξους ναοὺς γίνεται ἡ **περιφορά τοῦ Τιμίου Σταυροῦ** καί στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας περνοῦν οἱ πιστοί, τόν ἀσπάζονται καί παίρνουν γιά εὐλογία **σταυρολούλουδα**, δηλαδή λουλούδια πού στολίζουν τόν σταυρό.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ μᾶς δείχνει πόσο πολύ μᾶς ἀγάπησε ὁ Σωτῆρας μας. Ἄν ρωτήσῃ ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα, ὁ παππούς ἢ ἡ γιαγιά ἓνα μικρὸ παιδί «πόσο μ' ἀγαπᾷς;», ἐκεῖνο συνήθως ἀπαντᾷ ἀνοίγοντας διάπλατα τά χέρια του: «Τόσο πολύ σ' ἀγαπῶ». Ρωτοῦμε κι ἐμεῖς τόν Χριστό: **«Χριστέ μου, πόσο μ' ἀγαπᾷς;».** Κι Αὐτός ἀνοί-

γει διάπλατα τὰ χέρια Του ἐπάνω σὸν σταυρό καί μᾶς λέει: «Νά, δές, τόσο πολὺ σ' ἀγαπῶ!». Κανείς δέν μᾶς ἀγαπάει, παιδιά, τόσο ὅσο μᾶς ἀγαπάει ὁ Χριστός. Τὴν ἀμέτρητη ἀγάπη Του, πού φτάνει ὡς τὴ θυσία, βλέπουμε πάνω σὸν Σταυρό, κάθε φορά πού μ' εὐγνωμοσύνη τὸν ἀντικρίζουμε!

Ἀσπαζόμαστε εὐλαβικά τὸν Σταυρό, γιατί μᾶς χάρισε τὴν αἰώνια σωτηρία. Τὸν **φοροῦμε** ὅλοι οἱ χριστιανοί, γιατί εἶναι αὐτός τὸ ἀκριβότερο φυλαχτό μας. Μὲ τὸ **σημεῖο τοῦ Σταυροῦ** ἀρχίζουμε καί τελειώνουμε κάθε προσευχή.

Καί βλέποντας τὸν Σταυρό, θέλουμε κι ἐμεῖς **ν' ἀγαποῦμε ὅλο-ένα καί περισσότερο τὸν Χριστό μας**: νά Τόν ἀγαποῦμε **πάνω ἀπ' ὅλους καί ἀπ' ὅλα!** Νά Τόν ἀγαποῦμε καί **νά τηροῦμε τίς ἐντολές Του**, γιατί Αὐτός μᾶς εἶπε: «Ὅποιος μ' ἀγαπᾷ νά τηρεῖ τίς ἐντολές μου». Νά Τόν ἀγαποῦμε καί **νά μὴ φύγουμε ποτέ μακριά ἀπὸ τὸ δικό Του κοπαδάκι!**

Ἄρνάκι εἶμαι κι ὁ Χριστός
εἶν' ὁ καλός μου ὁ βοσκός.
Τὴν ἄπειρη ἀγάπη Του
μοῦ δείχνει ὁ Σταυρός.

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἑγχρωμὴ εἰκόνα.
2. Ψηφιδωτό τῆς Ραβένας.
3. Ὕμνος: Σὺ εἶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός...
4. Παιχνίδι.
5. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο κειμένου.